

Reacties & meningen

Mag het wat kosten?

Heel soms hoor je nog wel eens dat de collecte in de kerk wordt aangekondigd met ‘de dienst van de offeranden’. Voor velen een wat ouderwetse uitdrukking die nauwelijks meer in onze hedendaagse liturgische vormen past. Daarbij komt nog dat je je kunt afvragen of de collecte in de eredienst nog wel een offer genoemd kan worden. Misschien voor grote gezinnen. Maar...

Wie brengt tegenwoordig nog offers? Dit vroeg *iemand uit Hooghalen* zich af. Is het woord ‘offers’ niet veel te zwaar voor onze giften? Of voor onze zorg voor hen die van onze zorg afhankelijk zijn? De oudtestamentische offers waren zo anders. Op bevel van hogerhand. Het paschalam werd in het gezin opgenomen, maar moest wel geslacht worden! Die offers verwezen allemaal naar iets. Naar Gods recht op de oudste zonen en naar zijn oudste Zoon: Jezus Christus, die als het ultieme offer geslacht werd. Tot een verzoening van al onze zonden, voor eens en voor altijd zijn bloed op Golgota. Nu moeten wij onszelf als levend dankoffer aan God wijden. Als profeet, priester en koning. Zonder vlek of gebrek. Het lukt nooit uit onszelf. Uit genade mogen we soms iets laten zien van opofferingsgezindheid.

Opofferingsgezindheid. Misschien wel een sleutelwoord in onze welvaartsmaatschappij. Ook kerkelijk gezien. Wie offert nu wat? Een offer moet je toch iets kosten? Een *broeder uit Bunschoten* (privé-abonnement op *Wegwijs!*) had er best moeite mee dat wij zo gauw geneigd zijn ‘de mensen in de derde wereld met een aalmoes af te schepen’. Moeten we onszelf in houding en daad niet veel meer en sterker ontvlechten uit de welvaartsmaatschappij? Krachtig eraan werken dat allerlei maatregelen die onze economie beschermen (importbelasting en weet ik niet wat) afgeschaft worden? Of op zijn minst bij voorkeur producten uit ontwikkelingslanden kopen? Oké, een beetje duurder misschien. Maar je moet er toch alles aan doen om de economie van ontwikkelingslanden betere kansen te bieden? Moeten we niet veel meer delen? Doen wat Jezus zegt tegen de rijke jongeling: ‘Verkoop alles wat je hebt, geef het de armen en volg mij!’

Opofferingsgezindheid geldt ook jezelf. Een *diaken uit Zwijndrecht* dacht bij een offer niet allereerst aan geld. Maar aan de gaven die je van God hebt ontvangen. Om die ten dienste van de gemeenschap te gebruiken. Gewillig en met vreugde tot nut en heil van de andere leden (HC, zondag 22, vr. en antw. 55). Daaronder valt ook je tijd. Het kan toch niet zo zijn dat vacatures in de kerk niet of slechts uiterst moeizaam, na lange tijd en aandringen, vervuld kunnen worden! Dat het ieder jaar weer opnieuw een puzzel is voldoende ambtsdragers te vinden. Catecheten en leiders voor de verenigingen. Pastorale medewerkers. Mensen voor... Vul maar in. Voor al het werk dat wij nu al in Gods koninkrijk mogen doen!

De uitdrukking ‘dienst van de offeranden’ mag dan een uitdrukking uit een eerdere tijd zijn, het is wel een heel mooie uitdrukking. Het bepaalt je allereerst bij het offer van Jezus Christus, het avondmaal, het diaconaat, zo liet een *medewerker van het Diaconaal Steunpunt* ons weten. De collecte mag heel wel als een offer worden gezien. Als een dankoffer op de genadeverkoondiging. Je mag iets teruggeven. Doorgeven, beter gezegd. Niet alleen geld. Heel je leven zoals psalm 66:5 dat zo mooi verwoordt: *Ik wil U heel mijn leven wijden: aanvaard het,*

neem mijn offer aan. Dat betekent dat je je heel concreet en biddend moet bezinnen op vragen als: Wat mag het in ons leven kosten? Welke offers zijn wij bereid te brengen? Vaak wordt aan financiële offers gedacht, enige geestelijke deformatie is ons niet voorbijgegaan. In de Verenigde Staten en Canada betalen christenen zich blauw aan schoolkosten voor christelijk onderwijs en dergelijke. Dat deden wij ook, maar tegenwoordig maken we veelal andere afwegingen – een verschuiving dus. Wat mag het kosten in ons gedrag? Qua gastvrijheid? Qua uitnodigingen voor onze verjaardagen? Mag iedereen erbij horen, of kost dat ons te veel van onze eigenheid? ‘Ga heen en kleed u warm...’

Mag het een promotie in je carrière kosten, omdat gezin en kerk belangrijker voor je zijn?

Mag het een groter huis/auto kosten, omdat anderen op de wereld je geld beter kunnen gebruiken?

Mag het een belangrijke sociale gebeurtenis kosten, omdat contact met je broeders en zusters belangrijker voor je is?

Mag het (wintersport/exotische) vakantieperiodes kosten, omdat je (sociale) omgeving belangrijk voor je is? Is christen-zijn een basispost of sluitpost van je sociale en financiële begroting?